

μένων αποδοχών, εφόσον καταβάλλονται χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση μετά τη θέσπιση του εν λόγω κανονισμού, δεν πρέπει να συνοδεύονται από τόκους υπερμερίας.

2. Από το άρθρο 65, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προκύπτει ότι οι αποφάσεις προσαρμογής των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις αποδοχές πρέπει να λαμβάνονται χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Κατόπιν αυτού, κάθε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στη θέσπιση της σχετικής κανονιστικής ρυθμίσεως πρέπει να θεωρείται υπαιτία. Όταν πρόκειται να κριθεί αν μια καθυστέρηση είναι αδικαιολόγητη, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι τα όργανα πρέπει να διαθέτουν εύλογη προ-

θεσμία, ανάλογα με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και του πολυσυνθέτου του φακέλου, για να διατυπώσουν οριστικά είτε τις προτάσεις τους είτε τις αποφάσεις τους.

Όταν μια κανονιστική ρύθμιση σχετικά με την προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών καταρτίστηκε, κατόπιν δε εγκρίθηκε, εντός εύλογου για τις συνθήκες της συγκεκριμένης περιπτώσεως προθεσμίας, η ζημία που απορρέει για τους ενδιαφερομένους από την απώλεια της αγοραστικής δυνάμεως των καθυστερουμένων αποδοχών δεν μπορεί, ελλείψει πταίσματος δυναμένου να καταλογιστεί στη διοίκηση, να παράσχει δικαίωμα στην καταβολή τόκων προς αποκατάσταση ζημίας.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 26ης Φεβρουαρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-16/89,

Hans Herkenrath κ.λπ. (*παραλειπόμενοι*), υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τους B. Potthast και H. J. Rüber, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

ενάγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Henri Étienne, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο την επιδίκαση τόκων υπερημερίας και τόκων προς αποκατάσταση της ζημίας που φέρονται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες από την καθυστέρηση της προσαρμογής, κατόπιν του ανά πενταετία γενομένου ελέγχου του 1986, των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις αποδοχές τους,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, X. Γεραρή, C. P. Briët, D. Barrington και B. Vesterdorf, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

αφού έλαβε υπόψη του την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 29ης Μαΐου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Δεκεμβρίου 1986, ο H. Herkenrath και άλλοι μόνιμοι και μη μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που υπηρετούν στο κοινό κέντρο ερευνών της Ispra (Varese, Ιταλία), άσκησαν, αφού εξαντλήθηκε η διοικητική διαδικασία που προηγήθηκε της δίκης, προσφυγή-αγωγή με την οποία ζητούν, αφενός μεν, την ακύρωση ορισμένων από τα εκκαθαριστικά σημειώματα των αποδοχών τους που εκδόθηκαν το 1986, αφετέρου δε, την επιδίκαση τόκων υπερημερίας και τόκων προς αποκατάσταση της χρηματικής ζημίας που θεωρούν ότι υπέστησαν από το γεγονός της καθυστέρησης, κατά την άποψή τους, προσαρμογής, κατόπιν του ανά πενταετία κατά το 1986 γενομένου ελέγχου, των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις αποδοχές τους.

Δεδομένου ότι η σχετική κοινοτική κανονιστική ρύθμιση για την περιοδική προσαρμογή των αποδοχών των υπαλλήλων είναι πολύπλοκη, πρέπει, πριν περιγραφούν οι διάφορες διαδικασίες που προηγήθηκαν της επίδικης ανά πενταετία προσαρμογής, να υπομνηστεί το περιεχόμενο των ισχυουσών διατάξεων.

Το νομικό πλαίσιο της υποθέσεως

- 2 Τα άρθρα 64 και 65 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) προβλέπουν την περιοδική προσαρμογή των αποδοχών των μονίμων υπαλλήλων. Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται και στους εκτάκτους και στους επικουρικούς υπαλλήλους βάσει των άρθρων 20 και 64 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων.

Τα εν λόγω άρθρα του ΚΥΚ, καθόσον είναι κρίσιμα για τη λύση της παρούσας διαφοράς, έχουν ως εξής:

« Άρθρο 64

Οι αποδοχές του υπαλλήλου που εκφράζονται σε βελγικά φράγκα προσαρμόζονται βάσει διορθωτικού συντελεστή ανωτέρου, κατωτέρου ή ίσου προς 100 %, ανάλογα με τις συνθήκες ζωής στους διαφόρους τόπους υπηρεσίας, μετά την αφαίρεση των υποχρεωτικών κρατήσεων που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό ή στους κανονισμούς εφαρμογής του.

(...)

Άρθρο 65

1. Το Συμβούλιο προβαίνει κατ' έτος σε εξέταση των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων. Η εξέταση αυτή πραγματοποιείται τον Σεπτέμβριο βάσει κοινής εκθέσεως που υποβάλλεται από την Επιτροπή, η οποία στηρίζεται σε έναν κοινό δείκτη που καθορίζεται από τη στατιστική υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σε συμφωνία με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες των κρατών μελών· για τον καθορισμό του δείκτη αυτού λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση κάθε χώρας των Κοινοτήτων κατά την 1η Ιουλίου. Κατά τη διάρκεια της εξετάσεως αυτής,

το Συμβούλιο μελετά, αν είναι ορθό να προβεί σε προσαρμογή των αποδοχών στο πλαίσιο της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής των Κοινοτήτων. Λαμβάνονται ιδίως υπόψη η ενδεχόμενη αύξηση των μισθών στις δημόσιες υπηρεσίες και οι ανάγκες προσλήψεων.

2. Σε περίπτωση ουσιάδους μεταβολής του κόστους ζωής, το Συμβούλιο αποφασίζει εντός προθεσμίας δύο μηνών κατ' ανώτατο όριο μέτρα για την προσαρμογή των συντελεστών προσαρμογής και ενδεχομένως για τα αναδρομικά τους αποτελέσματα.

(...) »

- 3 Για την πρακτική εφαρμογή των κανόνων αυτών, το Συμβούλιο ψήφισε μέθοδο προσαρμογής. Οι λεπτομέρειες της μεθόδου αυτής θεσπίστηκαν, για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1981 ως 30 Ιουνίου 1991, με την απόφαση 81/1061/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, της 15ης Δεκεμβρίου 1981, περί τροποποίησης της μεθόδου προσαρμογής των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων (ΕΕ L 386, σ. 6, στο εξής: απόφαση του 1981). Κατά την απόφαση αυτή, οι διορθωτικοί συντελεστές για τις χώρες υπηρεσίας πλην του Βελγίου και του Λουξεμβούργου προσαρμόζονται περιοδικά ανάλογα με την εξέλιξη του κόστους ζωής στα διάφορα κράτη μέλη (παράρτημα της αποφάσεως, σημείο II, 4, στοιχείο γ, τελευταία περίπτωση). Από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι πρέπει να διακρίνονται οι ετήσιες προσαρμογές από τις προσαρμογές που γίνονται ανά πενταετία. Το Συμβούλιο προβαίνει, σύμφωνα με τους κανόνες αυτούς, σε ετήσιες προσαρμογές βάσει προτάσεων της Επιτροπής οι οποίες στηρίζονται σε στοιχεία που προέρχονται από εθνικά ινστιτούτα στατιστικής. Τα στοιχεία αυτά αντικατοπτρίζουν τις καταναλωτικές συνήθειες του πληθυσμού γενικά και τις τιμές που ισχύουν στις πρωτεύουσες κάθε κράτους μέλους. Επειδή ωστόσο η μέθοδος αυτή δημιουργεί καμιά φορά στρεβλώσεις σε σχέση με τους πραγματικούς όρους ζωής των ευρωπαϊκών υπαλλήλων στους τόπους υπηρεσίας τους, η απόφαση προβλέπει, για τη διόρθωση των εν λόγω στρεβλώσεων, ότι η Επιτροπή προβαίνει κάθε πέντε έτη σε έρευνες για τις καταναλωτικές συνήθειες των ευρωπαϊκών υπαλλήλων και για τις τιμές που αυτοί καταβάλλουν, προκειμένου να διαπιστώσει, όπως απαιτεί το άρθρο 64 του ΚΥΚ, τους « όρους διαβίωσης στους διάφορους τόπους υπηρεσίας » (παράρτημα, σημείο II, 1, 1.1, δεύτερο εδάφιο). Βάσει προτάσεως της Επιτροπής η οποία στηρίζεται στα αποτελέσματα των ερευνών αυτών, το Συμβούλιο προβαίνει τότε στην ενδεχόμενη προσαρμογή ανά πενταετία των διορθωτικών συντελεστών.

Διοικητικές, κανονιστικές και ένδικες διαδικασίες που προηγήθηκαν της παρούσας αγωγής

- 4 Στις 26 Νοεμβρίου 1986, στο πλαίσιο της ανά πενταετία αναθεώρησης των διορθωτικών συντελεστών που προβλέπεται για το έτος 1981, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 3619/86, για την τροποποίηση των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στη Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ελλάδα, Ηνωμένο

Βασιλείο, Ιρλανδία, Ιταλία και Κάτω Χώρες επί των αποδοχών και συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 336, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3619/86), απομακρυνθέν σε δύο σημεία από την πρόταση την οποία, σύμφωνα με την περιγραφείσα πιο πάνω διαδικασία, του είχε υποβάλει η Επιτροπή. Η τελευταία άσκησε στις 15 Ιανουαρίου 1987 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, η οποία εστρέφετο κατά του Συμβουλίου και αποσκοπούσε στην ακύρωση του προαναφερθέντος κανονισμού.

- 5 Με απόφαση της 28ης Ιουνίου 1988, 7/87, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 3401), το Δικαστήριο ακύρωσε τον κανονισμό 3619/86, ως αντικείμενο στις διατάξεις του άρθρου 64 του ΚΥΚ,

α) κατά το μέρος που καθόρισε τους διορθωτικούς συντελεστές που υπολογίστηκαν, όσον αφορά το στοιχείο « κατοικία », βάσει του κόστους του στοιχείου αυτού για τον πληθυσμό, γενικά, σε κάθε κράτος μέλος θεωρούμενο συνολικά, αντί να το υπολογίσει σχετικά με τα έξοδα κατοικίας που βαρύνουν μόνον τους κοινοτικούς υπαλλήλους, και

β) κατά το μέρος που καθόρισε ως ημερομηνία ενάρξεως ισχύος των νέων διορθωτικών συντελεστών την 1η Ιουλίου 1986 αντί της 1ης Ιανουαρίου 1981, ημερομηνίας που αφορούσε ο έλεγχος.

- 6 Το Συμβούλιο έλαβε τα μέτρα που συνεπήχθη η εκτέλεση της απόφασεως αυτής εκδίδοντας, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής της 5ης Ιουλίου 1988, τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3294/88, της 24ης Οκτωβρίου 1988, διορθώνοντας από 1ης Ιανουαρίου 1981 τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται, μεταξύ άλλων, στην Ιταλία επί των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L-293, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3294/88). Με τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3295/88 της ίδιας ημέρας, το Συμβούλιο τροποποίησε επίσης, από 1ης Ιανουαρίου 1986, τους διορθωτικούς συντελεστές που θα εφαρμό-

ζονται στο πλαίσιο της επομένης πενταετούς περιόδου (ΕΕ L 293, σ. 5, στο εξής: κανονισμός 3295/88). Αντικείμενο της παρούσας διαφοράς είναι η τροποποίηση των διορθωτικών συντελεστών που έγινε με τον κανονισμό 3295/88.

- 7 Κατόπιν της εκδόσεως από το Συμβούλιο των δύο αυτών κανονισμών, η Επιτροπή προέβη τον Νοέμβριο του 1988 στην εκκαθάριση και στην καταβολή των καθυστερουμένων τμημάτων αποδοχών που οφείλονταν βάσει αυτών. Στο πλαίσιο φιλικού διακανονισμού που έγινε σε πολλές παράλληλες με την παρούσα υποθέσεις, η Επιτροπή δέχθηκε να καταβάλει στους υπαλλήλους τόκους υπερημερίας για την περίοδο από Δεκεμβρίου 1986 έως την ημερομηνία πραγματικής καταβολής των καθυστερουμένων, αλλά μόνον όσον αφορά τα καθυστερούμενα ποσά που οφείλονταν βάσει του κανονισμού 3294/88 και που προέκυπταν από τον ανά πενταετία έλεγχο που έγινε το 1981.

Διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου

- 8 Με το δικόγραφό τους οι ενάγοντες προέτειναν να ανασταλεί η διαδικασία μέχρις ότου αποφασίσει το Συμβούλιο επί της προτάσεως της Επιτροπής περί προσαρμογής των διορθωτικών συντελεστών στο πλαίσιο του ανά πενταετία ελέγχου του 1981. Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1987 η Επιτροπή συγκατατέθηκε σ' αυτή την πρόταση. Με το ίδιο δε έγγραφο ζήτησε την απόρριψη της αγωγής και την καταδίκη των εναγόντων στα δικαστικά έξοδα. Το Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ήταν τότε εκκρεμής η υπόθεση, αποφάσισε στις 27 Ιανουαρίου 1987 να αναστείλει την πρόοδο της διαδικασίας μέχρις εκδόσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως επί της υποθέσεως 7/87, Επιτροπή κατά Συμβουλίου. Μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως αυτής οι διάδικοι ζήτησαν να συνεχιστεί η αναστολή της προόδου της διαδικασίας μέχρις ότου το Συμβούλιο λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως αυτής. Στις 30 Νοεμβρίου 1988 το Δικαστήριο αποφάσισε να παρατείνει την αναστολή της προόδου της διαδικασίας ως τις 16 Ιανουαρίου 1989.
- 9 Μετά την παρέλευση αυτής της προθεσμίας οι διάδικοι ενημέρωσαν το Δικαστήριο για την πορεία των διαπραγματεύσεων που είχαν αρχίσει για την επίλυση των προβλημάτων που είχαν εναπομείνει, δηλαδή για την τύχη των αιτήσεων των εναγόντων περί τόκων υπερημερίας και τόκων προς αποκατάσταση ζημίας. Φάνηκε ότι οι διάδικοι δεν μπόρεσαν να συμφωνήσουν.

- 10 Οι ενάγοντες προσκόμισαν, ως συνημμένα στις παρατηρήσεις που κατέθεσαν στις 13 Ιανουαρίου 1989 για την επανάληψη της διαδικασίας, τα πρακτικά συνομιλίας που έγινε στις 29 Νοεμβρίου 1988 μεταξύ αφενός μεν του εκπροσώπου τους, αφετέρου δε του εκπροσώπου της Επιτροπής στην παρούσα υπόθεση. Με έγγραφο που κατέθεσε στις 8 Μαρτίου 1989 η Επιτροπή ζήτησε από το Δικαστήριο να επαναλάβει τη διαδικασία και να της ορίσει προθεσμία καταθέσεως υπομνήματος αντικρούσεως. Με το έγγραφο πάντως αυτό ισχυρίστηκε ότι η αγωγή ήταν πρόωγη. Ζήτησε τέλος να αποσυρθούν από τη δικογραφία τα πρακτικά που είχαν επισυναφθεί στις παρατηρήσεις που κατατέθηκαν από τους ενάγοντες στις 13 Ιανουαρίου 1989 για τον λόγο ότι περιήλθαν σ' αυτούς παρατύπως.
- 11 Με απόφαση της 14ης Απριλίου 1989 το Δικαστήριο έθεσε τέρμα στην αναστολή της προόδου της διαδικασίας και όρισε προθεσμία για την Επιτροπή η οποία έληγε στις 22 Μαΐου 1989 για την κατάθεση υπομνήματος αντικρούσεως. Δεδομένου ότι δεν κατατέθηκε τέτοιο υπόμνημα εντός της ταχθείσας προθεσμίας, το Δικαστήριο αποφάσισε, στις 30 Μαΐου 1989, να καλέσει τους ενάγοντες να δηλώσουν αν ζητούν, σύμφωνα με το άρθρο 94, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να τους επιδικασθούν τα αιτήματά τους. Προς τον σκοπό αυτό τους εστάλη έγγραφο στις 2 Ιουνίου 1989. Με Διάταξη της 15ης Ιουνίου 1989 το Δικαστήριο διέταξε να αποσυρθούν από τη δικογραφία τα πρακτικά που προσκομίστηκαν ως συνημμένα στις παρατηρήσεις που κατατέθηκαν από τους ενάγοντες στις 13 Ιανουαρίου 1989.
- 12 Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, κατ' εφαρμογή της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
- 13 Με έγγραφο της 23ης Μαΐου 1990 ο γραμματέας του Πρωτοδικείου ειδοποίησε τους ενάγοντες ότι το Πρωτοδικείο, αφού διαπίστωσε αφενός μεν ότι η εναγομένη κατέθεσε στις 8 Μαρτίου 1989 έγγραφο με το οποίο ελάμβανε θέση επί της υποθέσεως, αφετέρου δε ότι οι ενάγοντες δεν είχαν απαντήσει στο έγγραφο που τους απηύθυνε το Δικαστήριο στις 2 Ιουνίου 1989, αποφάσισε να τους τάξει προθεσμία καταθέσεως υπομνήματος απαντήσεως.

- 14 Με υπόμνημα της 12ης Ιουνίου 1990 οι ενάγοντες ζήτησαν
- α) να αναποθετηθεί στη δικογραφία το συνημμένο που είχε αποσυρθεί σε εκτέλεση της Διατάξεως του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1989·
 - β) τη συνεκδίκαση της παρούσας υποθέσεως με τις υποθέσεις T-17/89, Brazzelli, T-21/89, Bertolo και T-25/89, Alex·
 - γ) την έκδοση ερήμην αποφάσεως στην περίπτωση που το « τμήμα δεν τους επιδίκαζε τα (λοιπά) αιτήματά τους ».
- 15 Με έγγραφο της 22ας Ιουνίου 1990 ο γραμματέας του Πρωτοδικείου πληροφόρησε τους ενάγοντες ότι ορίστηκε προθεσμία στην εναγομένη για την κατάθεση του υπομνήματος ανταπαντήσεώς της. Η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημα ανταπαντήσεώς της στις 24 Ιουλίου 1990, εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 16 Με Διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 1990 το Πρωτοδικείο απέρριψε τα δύο πρώτα αιτήματα που υπέβαλαν οι ενάγοντες στις 12 Ιουνίου 1990 και επιφυλάχθηκε να αποφασίσει επί του αιτήματος της εκδόσεως ερήμην αποφάσεως.
- 17 Κατόπιν προτάσεως του τρίτου τμήματος, στο οποίο είχε εισαχθεί η υπόθεση, το Πρωτοδικείο αποφάσισε στις 6 Δεκεμβρίου 1990 να παραπέμψει την υπόθεση σε τμήμα πενταμελούς συνθέσεως και να τη διαβιβάσει στο δεύτερο τμήμα.
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 19 Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 29ης Μαΐου 1991. Ο Πρόεδρος κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας κατά το πέρας της συνεδριάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

- 20 Οι ενάγοντες υπέβαλαν με το δικόγραφό τους τα ακόλουθα αιτήματα:

- 1) να κριθεί ότι τα αποτελέσματα του ανά πενταετία ελέγχου των διορθωτικών συντελεστών για το έτος 1985 πρέπει να ληφθούν υπόψη από την 1η Ιανουαρίου 1986·
- 2) να κρίνει παράνομα και να ακυρώσει τα εκκαθαριστικά σημειώματα των αποδοχών τους από την 1η Ιανουαρίου 1986, κατά το μέτρο που δεν λαμβάνουν υπόψη τους τα αποτελέσματα του ανά πενταετία ελέγχου των διορθωτικών συντελεστών του 1985·
- 3) να υποχρεώσει την εναγομένη να τους καταβάλει ποσά αντίστοιχα προς τη διαφορά που προκύπτει από τους υπολογισμούς που θα γίνουν κατόπιν του δευτέρου αιτήματος από 1ης Ιανουαρίου 1986·
- 4) να υποχρεώσει την εναγομένη να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστησαν λόγω της καθυστερημένης εφαρμογής των αποτελεσμάτων του ανά πενταετία ελέγχου των διορθωτικών συντελεστών του 1985·
- 5) να υποχρεώσει την εναγομένη να προσαρμόσει τα καθυστερούμενα ποσά των αποδοχών τους λαμβάνοντας υπόψη την αλλαγή του κόστους ζωής στον τόπο υπηρεσίας τους και να καταβάλει επί του ποσού αυτού τόκους υπερημερίας προς 6 %·
- 6) να καταδικάσει την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Κατά τη συνεδρίαση οι ενάγοντες παραιτήθηκαν από το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο αίτημά τους, καθώς και από το αίτημα που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της 12ης Ιουνίου 1990 με το οποίο ζητούσαν από το Πρωτοδικείο να εκδώσει ερήμην απόφαση.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη και επικουρικά να την κρίνει αβάσιμη·
- 2) να καταδικάσει τους ενάγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

- 21 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι κατά τον χρόνο καταθέσεως του δικογράφου, στις 23 Δεκεμβρίου 1986, ο καθορισμός των αποδοχών των εναγόντων χωρίς προσαρμογή, στην 1η Ιανουαρίου 1986, των διορθωτικών συντελεστών που έπρεπε να εφαρμοστούν γι' αυτούς δεν μπορούσε να αποτελέσει βλαπτική πράξη για τους ενάγοντες. Προβάλλει σχετικά ότι η έννοια της « προσωρινής αγωγής », που επικαλέστηκαν οι ενάγοντες, είναι ασυμβίβαστη με τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, τα οποία προϋποθέτουν πράξη βλαπτική προερχόμενη από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ). Κατά την εναγομένη, το πρώτο αίτημα της αγωγής δεν απευθυνόταν σ' αυτήν υπό την ιδιότητά της ως ΑΔΑ και ως εκτελεστικού οργάνου, αλλά στο θεσμικό όργανο υπό την ιδιότητά του ως νομοθετικού οργάνου. Κατά την εναγομένη πάντοτε, οι ενάγοντες δεν μπορούσαν να έχουν έννομο συμφέρον ώστε ο κοινοτικός δικαστής να κρίνει έννομη πράξη που δεν είχε ακόμη δημοσιευθεί. Το πρώτο αίτημα συνιστούσε επομένως « είτε αντιποίηση αρμοδιοτήτων που δεν είχαν ακόμα ασκηθεί από τα όργανα, είτε αίτημα οριστικής αποδοχής μιας αφηρημένης αρχής που δεν έχει καμία σχέση με βλαπτική για τους υπαλλήλους πράξη ». Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αφού είναι απαράδεκτο το κύριο αίτημα, τα επικουρικά αιτήματα πρέπει επίσης να απορριφθούν ως απαράδεκτα.
- 22 Οι ενάγοντες αντιτείνουν ότι η αγωγή-προσφυγή, κατά το μέρος που ζητούσε την ακύρωση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων των αποδοχών τους, όπως καταρτίστηκαν

από τον Ιανουάριο του 1986, στηριζόταν στο γεγονός ότι μια διοικητική πράξη που εκδόθηκε κατ' εφαρμογή κανονισμού του Συμβουλίου καθίσταται παράνομη όταν ο κανονισμός βάσει του οποίου εκδόθηκε είναι πλημμελής. Είναι μεν αληθές — οι ενάγοντες συνεχίζουν — ότι στην προκειμένη περίπτωση ο εν λόγω κανονισμός δεν είχε τέτοια πλημμέλεια επί έτη, κατέστη όμως παράνομος από τότε που οι διατάξεις του δεν ήταν πλέον σύμφωνες με τα δικαιώματα των υπαλλήλων σύμφωνα με τον ΚΥΚ, δηλαδή από τότε που το Συμβούλιο δεν προέβη, την 1η Ιανουαρίου 1986, στην προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών οι οποίοι, σύμφωνα με την απόφαση του 1981, έπρεπε να γίνει κατά την ημερομηνία αυτή.

- 23 Ενόψει αυτής της επιχειρηματολογίας το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει καταρχάς ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών αποτελεί, αυτό καθαυτό, πράξη που μπορεί να προξενήσει βλάβη στον υπάλληλο και που μπορεί έτσι να αποτελέσει αντικείμενο διοικητικής ενστάσεως και ενδεχομένως προσφυγής, βάσει των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, ακόμα και όταν το καθού όργανο δεν έκαμε τίποτε άλλο παρά εφάρμοσε τους ισχύοντες κανονισμούς (βλ. παραδείγματα χάρη την απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Ιανουαρίου 1984, 262/80, Andersen κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 195, σκέψη 4).
- 24 Όσον αφορά το ζήτημα αν η αγωγή-προσφυγή ήταν πρόωγη, πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν στηρίζεται, όπως κακώς ισχυρίζεται η εναγομένη, σε (παράνομη) παράλειψη εκδόσεως κανονισμού, αλλά σε παράβαση των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ και της αποφάσεως του 1981, κατά το μέτρο που προβλέπει την ανά πενταετία προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι ενάγοντες-προσφεύγοντες παραδεκτώς είχαν ζητήσει την ακύρωση των εκκαθαριστικών τους σημειωμάτων από τον Ιανουάριο του 1986, ισχυριζόμενοι ότι ο κανονισμός βάσει του οποίου καταρτίστηκαν ήταν πλημμελής από την ημερομηνία εκείνη, κατά το μέτρο που δεν ήταν σύμφωνη με τις αξιώσεις της αποφάσεως του 1981, η οποία ζητούσε προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών από την 1η Ιανουαρίου 1986.

Από αυτό προκύπτει ότι το δεύτερο και το τρίτο αίτημα της αγωγής ήταν παραδεκτά και επομένως ότι το τέταρτο και το πέμπτο αίτημα που συνδέονται προς τα προηγούμενα και που αποτελούν το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς πρέπει να θεωρηθούν παραδεκτά.

25 Η προσφυγή είναι επομένως παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Όσον αφορά τους τόκους υπερημερίας

- 26 Προς στήριξη του αιτήματός τους περί τόκων υπερημερίας οι ενάγοντες προβάλλουν έναν μόνο λόγο, ο οποίος στηρίζεται στην αδικαιολόγητη καθυστέρηση με την οποία η Επιτροπή τους κατέβαλε τα καθυστερούμενα ποσά αποδοχών που τους οφείλοντο.
- 27 Προς στήριξη αυτού του λόγου οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι, σύμφωνα με την έννομη τάξη όλων των κρατών μελών, ο οφειλέτης δεν δικαιούται να επωφελείται από καθυστέρηση κατά την εκκαθάριση οφειλομένων ποσών. Ο δανειστής δεν μπορεί να στερηθεί των καρπών που αποφέρουν τα εν λόγω ποσά, με τους οποίους θα μπορούσε, από τότε που θα είχε δικαίωμα, να καλύψει τις ανάγκες του.
- 28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για την επιδίκαση τόκων υπερημερίας δεν πληρούνται για την περίοδο στην οποία αναφέρεται η παρούσα διαφορά, δηλαδή για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1986 έως τον Νοέμβριο του 1988, οπότε εκκαθαρίστηκαν τα καθυστερούμενα ποσά αποδοχών που οφείλοντο βάσει του κανονισμού 3295/88. Παρατηρεί σχετικά ότι τα οφειλόμενα βάσει του κανονισμού αυτού ποσά καταβλήθηκαν, πλην τριών ετών, μετά την ημερομηνία που έγινε δεκτή ως ημερομηνία αναφοράς, δηλαδή την 1η Ιανουαρίου 1986. Η Επιτροπή ισχυρίζεται περαιτέρω ότι οι αναγκαίες έρευνες για τον ανά πενταετία έλεγχο του 1986 έγιναν, εμπροθέσμως, το 1985 και ότι διαβίβασε την πρότασή της στην Επιτροπή στις 7 Οκτωβρίου 1987. Κατ' αυτήν, η προθεσμία που τέθηκε για την επεξεργασία των δεδομένων και για την προπαρασκευή της προτάσεως του κανονισμού δεν ήταν υπερβολική. Προσθέτει ότι το γεγονός « ότι οι αρχές προτίμησαν να παρουσιάσουν μια πρόταση απρόσβλητη απέφερε επίσης τους καρπούς της, διότι η πρόταση έγινε αποδεκτή όπως ήταν στις 24/25 Οκτωβρίου 1988 (...) ».

- 29 Για να στηρίξει την επιχειρηματολογία της η Επιτροπή αναφέρεται στη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία η επιδίκαση τόκων υπερημερίας προϋποθέτει ότι το ύψος του οφειλομένου ποσού είναι προσδιορισμένο ή προσδιορίσιμο, εκτός αν η αναγκαία προθεσμία για τον καθορισμό του ποσού οφείλεται σε πλημμελή ενέργεια του θεσμικού οργάνου.
- 30 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει πρώτον ότι πριν από τις 24 Οκτωβρίου 1988, ημερομηνία εκδόσεως από το Συμβούλιο του κανονισμού 3295/88, κανένα κοινοτικό θεσμικό όργανο δεν γνώριζε αν οι ισχύοντες διορθωτικοί συντελεστές θα αποτελούσαν αντικείμενο τροποποιήσεως και, σε καταφατική περίπτωση, ποιοι θα ήταν οι εφαρμοστέοι νέοι συντελεστές. Από αυτό προκύπτει ότι, πριν από την ημερομηνία αυτή δεν υφίστατο υπέρ των εναγόντων κανένα κεκτημένο δικαίωμα καταβολής καθυστερουμένων ποσών αποδοχών και κατά συνέπεια δεν υφίστατο για τα κοινοτικά θεσμικά όργανα καμιά υποχρέωση ούτε καμιά δυνατότητα να καταβάλουν τέτοια καθυστερούμενα ποσά. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορούσε, μέχρι την ημερομηνία αυτή, να υφίσταται καθυστέρηση στην εκκαθάριση οφειλομένου χρέους.
- 31 Αυτή η σειρά σκέψεων ενισχύεται από την απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1986, 174/83, Ammann κ. λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 2647). Με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο έκρινε εν ολομелεία ότι η υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας υπάρχει μόνον υπό την προϋπόθεση ότι η κυρία απαίτηση είναι βεβαία ως προς το ποσό ή τουλάχιστον προσδιορίσιμη βάσει δεδομένων αντικειμενικών στοιχείων. Το Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι αρμοδιότητες που έχει το Συμβούλιο βάσει του άρθρου 65 του ΚΥΚ όσον αφορά την προσαρμογή των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού και τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται σ' αυτές τις αποδοχές και συντάξεις περιλαμβάνουν εξουσία εκτιμήσεως και συνεπώς δεν υπάρχει καμιά βεβαιότητα ως προς το ύψος των εν λόγω προσαρμογών και καθορισμών πριν το Συμβούλιο ασκήσει τις αρμοδιότητές του και εκδώσει τον προβλεπόμενο κανονισμό. Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι, και με σε προηγούμενη απόφαση (στη συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται για την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, 59/81, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 3329), με την οποία ακύρωσε έναν πρώτο παράνομο κανονισμό του Συμβουλίου, είχε διαπιστώσει ότι το Συμβούλιο έπρεπε να λάβει υπόψη του, κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεώς του, ορισμένα στοιχεία, δεν είχε όμως ούτε καθορίσει τα ποσά που οφείλοντο πράγματι στο προσωπικό βάσει του άρθρου 65 του ΚΥΚ ούτε προσδιορίσει τα αντικειμενικά στοιχεία που επιτρέπουν τον καθορισμό των ποσών αυτών με επαρκή ακρίβεια.

- 32 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, δεύτερον, ότι μετά την έκδοση από το Συμβούλιο, στις 24 Οκτωβρίου 1988, του κανονισμού 3295/88, η Επιτροπή προέβη, τον Νοέμβριο του 1988, στην εκκαθάριση και στην καταβολή των καθυστερουμένων ποσών αποδοχών που οφείλοντο βάσει του κανονισμού αυτού. Έτσι, από τότε που ήταν βέβαιο ότι έπρεπε να πληρωθούν τέτοια καθυστερούμενα ποσά και που το ύψος τους ήταν καθορισμένο, η Επιτροπή εκπλήρωσε με επιμέλεια την υποχρέωσή της καταβολής. Υπό το πρίσμα αυτό δεν μπορεί να της καταλογιστεί καμιά καθυστέρηση.
- 33 Επομένως, τα αιτήματα των εναγόντων περί τόκων υπερημερίας πρέπει να απορριφθούν.

Όσον αφορά τη ζημία που απορρέει από την απώλεια αγοραστικής δυνάμεως

- 34 Όσον αφορά το πιο πάνω αίτημα, οι ενάγοντες προβάλλουν έναν μοναδικό λόγο, περί παραβάσεως των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ. Για να στηρίξουν αυτόν τον λόγο υποστηρίζουν ότι ο ΚΥΚ εγγυάται την ισοτιμία των αποδοχών που καταβάλλονται στο προσωπικό των οργάνων σε αριθμούς πραγματικής αξίας και ότι η Επιτροπή, καταβάλλοντας μόνο το αριθμητικό ποσό που αντιστοιχεί στον υπολογισμό των καθυστερουμένων ποσών αποδοχών, χωρίς τίποτε επιπλέον, παρέβη τα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ, διότι τα εν λόγω καθυστερούμενα ποσά καταβλήθηκαν σε ονομαστική αξία, η οποία δεν επιτρέπει την εξασφάλιση της ισοτιμίας των αποδοχών σε αριθμούς αγοραστικής δυνάμεως. Οι ενάγοντες υποστηρίζουν ότι υπέστησαν, κατά συνέπεια, ζημία η οποία συνίσταται στο γεγονός ότι, από την 1η Ιανουαρίου 1986, δεν μπορούσαν να διαθέτουν στις 15 κάθε μήνα ένα τμήμα των αποδοχών που τους οφειλόταν. Για τον προσδιορισμό αυτής της ζημίας δηλώνουν ότι θα είχαν αγοράσει, με το τμήμα των αποδοχών που δεν τους καταβλήθηκε παρά αργότερα υπό τη μορφή καθυστερουμένων, ομολογίες του ιταλικού κράτους, των οποίων το επιτόκιο έφθανε το 12,5 % κατά την 1η Απριλίου 1986.
- 35 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι οι διορθωτικοί συντελεστές, όπως προσαρμόστηκαν κατ' εφαρμογή της αποφάσεως του 1981, λαμβάνουν υπόψη τους την πτώση της αξίας του νομίσματος και ρυθμίζουν όλα τα συμφυή προβλήματα με το γεγονός ότι η προσαρμογή είναι αναγκαστικά αναδρομική. Οι νέοι διορθωτικοί συντελεστές θα καλύψουν έτσι τις ζημίες που μπορούσαν ενδεχομένως να προκύψουν από την κατάσταση αυτή. Επομένως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τηρήθηκαν οι επιταγές του ΚΥΚ.

- 36 Όσον αφορά το αίτημα των εναγόντων να τους επιδικαστούν τόκοι προς αποκατάσταση της ζημίας που φέρονται ότι υπέστησαν από το γεγονός της απώλειας αγοραστικής δυνάμεως των καθυστερουμένων αποδοχών που τους καταβλήθηκαν βάσει του κανονισμού 3295/88, το Πρωτοδικείο τονίζει καταρχάς, ότι « μια διαφορά μεταξύ υπαλλήλου και θεσμικού οργάνου στο οποίο υπάγεται (...) κινείται, όταν οφείλεται στη σχέση εργασίας που ενώνει τον ενδιαφερόμενο με το όργανο, στο πλαίσιο του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΟΚ και των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ » (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1975, 9/75, Meyer-Burckhardt κατά Επιτροπής, Slg. 1975, σ. 1171, 1181). Κατά πάγια νομολογία, για να μπορούν οι ενάγοντες να αξιώσουν τόκους προς αποκατάσταση ζημίας, απαιτείται να αποδείξουν πταίσμα του οργάνου, το υποστατό βεβαίας και αποτιμητής ζημίας, καθώς και αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ του πταίσματος και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-20/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-769).
- 37 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, να μεν η απόφαση του Συμβουλίου του 1981 δεν καθορίζει προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να γίνεται η ανά πενταετία προσαρμογή την οποία προβλέπει, το άρθρο όμως 65, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, προβλέποντας ανωτάτη προθεσμία δύο μηνών για τη λήψη μέτρων προσαρμογής των διορθωτικών συντελεστών, πρέπει να ερμηνευθεί ως αποτελούν την έκφραση γενικής αρχής, κατά την οποία οι σχετικές αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Κάθε αδικαιολόγητη καθυστέρηση κατά τη θέσπιση της κανονιστικής ρυθμίσεως που αποτελεί τη νομική βάση για την προσαρμογή των αποδοχών των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων πρέπει επομένως να θεωρείται υπαίτια.
- 38 Ως προς το ζήτημα πότε υφίσταται καθυστέρηση και αν η καθυστέρηση αυτή είναι αδικαιολόγητη, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι τα όργανα πρέπει να διαθέτουν εύλογη προθεσμία, ανάλογα με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και το πολυσύνθετο του φακέλου, για την οριστική διαμόρφωση είτε των προτάσεών τους είτε των αποφάσεών τους. Επομένως, δεν είναι δυνατό να οριστεί, κατά τρόπο γενικό, προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να θεσπιστεί μια κανονιστική ρύθμιση σαν την επίδικη.
- 39 Στην προκειμένη περίπτωση πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η πρόταση κανονισμού της Επιτροπής υποβλήθηκε στο Συμβούλιο στις 7 Οκτωβρίου 1987, δηλαδή σε λιγότερο από δύο έτη μετά την έναρξη της επίμαχης ανά πενταετία αναθεωρήσεως. Ενόψει του πολυσυνθέτου του φακέλου και λαμβανομένης υπόψη της διαδικασίας συνεννοήσεως με το προσωπικό που είναι συμφυής με το σύστημα προσαρμογής, η καθυστέρηση αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως υπερβολικά μακρά.

- 40 Όσον αφορά την έγκριση από το Συμβούλιο της προτάσεως που του υπέβαλε η Επιτροπή, πρέπει να υπομνηστεί ότι ήταν τότε εκκρεμής ενώπιον του Δικαστηρίου μια διαφορά μεταξύ της Επιτροπής με το Συμβούλιο, η οποία αφορούσε τις λεπτομέρειες υπολογισμού των διορθωτικών συντελεστών. Από τη λύση που θα δινόταν στη διαφορά αυτή εξαρτώνταν επίσης οι λεπτομέρειες υπολογισμού των νέων διορθωτικών συντελεστών στο πλαίσιο της ανά πενταετία προσαρμογής του 1986.
- 41 Υπό τις περιστάσεις αυτές και λαμβάνοντας υπόψη ότι η πρόταση κανονισμού της Επιτροπής υποβλήθηκε τον Οκτώβριο του 1987, ότι η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση μεταξύ Επιτροπής και Συμβουλίου εκδόθηκε στις 26 Ιουνίου 1988 και ότι, σύμφωνα με τη διαδικασία που ενέκρινε το Συμβούλιο για την έρευνα και την αποδοχή προτάσεων κανονιστικών πράξεων, η έρευνα μιας προτάσεως κανονισμού της Επιτροπής περιλαμβάνει έρευνα σε περισσότερα επίπεδα εντός του Συμβουλίου, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν ενέκρινε την πρόταση της Επιτροπής πριν από την ημερομηνία κατά την οποία το έπραξε, δηλαδή τον Οκτώβριο του 1988. Ο χρόνος που παρήλθε μεταξύ της προθεσμίας αναφοράς της ανά πενταετία προσαρμογής (1η Ιανουαρίου 1986) και της ημερομηνίας κατά την οποία εκδόθηκε ο οικείος κανονισμός (24 Οκτωβρίου 1988), εκτιμώμενη στο σύνολό της, δεν μπορεί, ενόψει των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, να κριθεί υπερβολική. Πρέπει επομένως να συναχθεί ότι δεν αποδείχθηκε πταίσμα της Επιτροπής ή του Συμβουλίου.
- 42 Επομένως, το αίτημα των εναγόντων περί επιδικάσεως τόκων προς αποκατάσταση ζημίας πρέπει να απορριφθεί.
- 43 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Κατά τον Κανονισμό Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Στις διαφορές όμως μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Saggio

Γεραράς

Briët

Barrington

Vesterdorf

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Φεβρουαρίου 1992.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

A. Saggio